

fremkommen med det, og jeg vil ønske, at det maa blive ophøiet til Lov i denne Session og det inden for lang Tids Forløb. Det er kun nogle enkelte Bemærkninger, jeg skal tillade mig at fremkomme med allerede paa dette Stadium af Sagen, da jeg ikke antager, at en mere almindelig Betragtning af Lovforslaget egentlig vil være fornøden nu. Jeg kan i alt Væsentligt tiltræde Lovforslaget, og det er ikke mange Punkter, kun nogle faa, med Hensyn til hvilke jeg har nogle Bemærkninger at gjøre. Hovedspørgsmaalet er efter min Mening det, som allerede ved det foregaaende Lovforslags Behandling blev reist, nemlig hvorvidt Udredelsen af Erstatningen, som hidtil skal paahvile Statskassen og Repartitionsfonden eller Statskassen alene. Jeg maa med Hensyn hertil erklære, at jeg sympatiserer med de Udtalelser, der kom fra det ærede 1ste Medlem for 8de Kredts (Breinholt). Jeg kan nemlig ikke se rettere, end at i det Mindste ved flere af de faa mere farlige Sygdomme, hvorom der her er Tale, og som ville kunne medføre Forbud mod Udførsel fra Landet til andre Lande, har Sagen en saa overordentlig stor Betydning, ikke blot lokalt, men for hele Landet, at det vilde være rigtigt og retfærdigt, at Udgifterne hertil udredes af det Hele, af Staten, og ikke faldt paa Amtsrepartitionsfonden eller Kjøbstædernes Kommunekasser i de Egne, hvor Sygdommen tilfældigvis først kan være udbrudt. Det fremgik imidlertid af Ministerens Svar paa disse Udtalelser, at syntes han at stille sig temmelig bestemt derimod, og dersom det virkelig skulde være Tilfældet, vil jeg heller ikke lægge Lovforslaget nogen Hindring i Veien ved at stille mig afgjort bestemt paa dette Spørgsmaal, men jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg anser det for rigtigt og ønskeligt, at der, med det Samme der kommer en ny Lov, som supplerer og forandrer den ældre af 1857, paa dette Punkt skee en Forandring, og det saa meget mere, som det isvrigt er bitterligt, at vore Kommunekasser er i en høj Grad bebyrdede, saa at det vilde være ønskeligt, om vi kunde lette dem for Udgifter, hellere end at forvolde dem yderligere Byrderier. — Jeg skal dernæst gaa over til at omtale et Par enkelte, mere specielle Punkter, som jeg ikke hørte bleve fremdragne af den ærede foregaaende Valer. I § 14 andet Stykke hedder det: „Har Noget afhændet et Dyr, som var befængt med nogen af de i §§ 2 og 10 ommeldte smitsomme Sygdomme, skal han, med mindre Kjøberens var vidende om Dyrets Tilstand, være pligtig til, saafremt der fra det Offentliges Side Intet er til Hinder derfor, paa Kjøberens Forlangende atter at modtage Dy-

ret og tilbagegive det derfor oppebaarne Bederlag.“ Det forekommer mig, at man i denne Bestemmelse er gaaet noget for vidt mod Sælgeren. Den Ret, der her er indrømmet Kjøberens, skulde efter min Mening være indskrænket til Tidsrummet før Slagtningen og derimod ikke efter Slagtningen. Det hænder jo ikke saa sjældent, at det viser sig, at et Dyr, som har haft et tilfældigt fundt og friskt ja endog saa velnæret Udseende, efter Slagtningen kan findes at være angreben af en eller anden Sygdom, f. Ex. i høj Grad befængt med Tuberkulose, og det uden at det har været Sælgeren muligt at have nogen Kundskab derom. Naar det er Tilfældet, forekommer det mig at være noget ubilligt, og vil medføre megen Usikkerhed i Handelen og ikke saa Bønskeligheder, naar Kjøberens under saadanne Omstændigheder skulde forlange, og Sælgeren være pligtig til at modtage Dyret tilbage. Det, man egentlig har havt til Hensigt med Bestemmelsen, er at ramme den Sælger, der mod bedre Vidende sælger et Dyr, der er befængt med Sygdom, hvor man altsaa kan antage, at der har været egentlig dolus tilstede, men det er ikke Tilfældet, hvor Sælgeren er i god Tro, og har afhændet et Dyr, paa hvilket han aldeles ikke har kunnet se, at det har lidt af nogen Sygdom. Jeg skulde meget ønske, at der i denne Bestemmelse skee en Indskrænkning i Kjøberens Ret. — Til § 11 skal jeg tillade mig at gjøre en mindre Bemærkning, som dog mulig kunde have nogen praktisk Betydning. I andet Stykke hedder det, at Hingste og Dyre, der stilles til almindelig Afbenyttelse til Bedækning, skulde hvert Aar, inden Udgangen af Januar Maaned, paa Tierens Bekostning underkastes et Sundhedseftersejns af en examineret Dyrlæge. Jeg tror ikke, at det er saa heldigt der at sætte en bestemt Termin. I hvert Tilfælde skulde det maasse være senest i Januar Maaned, men jeg vilde foretrække, at Terminen var helt ubeladt, og at der stod: inden Bedækningstiden tog sin Begyndelse. Det er nemlig en bekendt Sag, at man mere og mere kommer ind paa, at Besætningerne skulle kæve tidligt, og den satte Frist, inden Udgangen af Januar, vil allerede, som Forholdene nu ere, være noget for sent, og man kan jo ikke vide, hvorvidt der endnu kan ske yderligere Forandringer i, hvad der nu er det Almindelige. Kommer vi ind paa Sommerstaldfodringen, kan det maasse være, at man vil lade Køerne kæve, medens de ere paa Stald om Sommeren. Jeg tror, at det vilde være heldigt, om man udelod Terminen, og nævnte Bedækningstidens Begyndelse, som kan være forskjellig i